

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2002	Κυρ. Γ' Νηστ. Σταυρ/σεως (Μάρκ. 8,34 - 9,1) 19 Μαρτίου 2017 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Μέτρο ὁ τίμιος σταυρὸς

«Ὅς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῆ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων» (Μάρκ. 8,38)

Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ κάνετε ὑπομονή, γιὰ ν' ἀκούσετε μικρὸ καὶ σύντομο λόγο.

Σήμερα, ποὺ βρισκόμαστε στὴ μέση τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἐκκλησία δίνει σὲ ὅλους μας **ἓνα μέτρο** καὶ μᾶς καλεῖ νὰ μετρηθοῦμε, γιὰ νὰ φανῆ ποιοὶ εἴμαστε. Καὶ ἂν μὲν βρεθοῦμε ἐν τάξει, κερδίσαμε τὴν αἰωνιότητα· ἂν ὅμως δὲν βρεθοῦμε ἐν τάξει, τότε κάποιον χέρι θὰ γράψῃ καὶ γιὰ μᾶς, ὅπως γιὰ τὸ Ναβουχοδονόσορα, τὶς τρεῖς ἐκεῖνες μυστηριώδεις λέξεις «*μανή, θεκέλ, φάρες*» (Δαν. 5,26). Ποιὸ εἶνε τὸ μέτρο αὐτό; Εἶνε, ἀγαπητοί μου, **ὁ τίμιος σταυρὸς**, ποὺ τὸν βλέπουμε τώρα μέσα στὰ ἄνθη.

Τί εἶνε ὁ τίμιος σταυρὸς; Δὲν εἶνε μόνο τὸ σχῆμα, τὰ δύο ξύλα· ὁ σταυρὸς ἔχει νόημα βαθύ, τὸ ὁποῖο βλέπουμε στὰ τροπάρια τῆς ἡμέρας καὶ στοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τίμιος σταυρὸς -γράψτε- ἴσον· καθῆκον, ταπεινώσις, ὑπακοή, αὐταπάρνησις, ἀλήθεια, συγγνώμη - ἀπέραντη συγγνώμη, ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη σπουδαιότερο, ποὺ θὰ τὸ πῶ στὸ τέλος καὶ πού, ἂν δὲν τὸ παραδεχτοῦμε, Χριστιανοὶ δὲν εἴμαστε. Τὰ μέχρι ἐδῶ τὰ παραδέχονται ὅλοι, ἐκεῖνο μόνο οἱ ὀρθόδοξοι.

Πλὴν τῆς διδασκαλίας περὶ τοῦ σταυροῦ τὸ εὐαγγέλιο σήμερα λέει, ὅτι ὅσοι βγήκαμε ἀπὸ τὴν ἱερὰ κολυμβήθρα ἔχουμε καὶ τὸ καθῆκον τῆς **ὁμολογίας τῆς ὀρθῆς πίστεως**. Ὁ Κύριος εἶπε· Ὅποιος ὁμολογήσῃ τὴν ὀρθὴ πίστι, εἶνε δικός μου· ὅποιος δὲν τὴν ὁμολογήσῃ, δὲν εἶνε δικός μου (βλ. Μάρκ. 8,38. Ματθ. 10,32-33. Λουκ. 12,8-9). Λόγια καθαρὰ καὶ ξάστερα. Γιὰ τὴν **ὀρθὴ πίστι** θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ἀγαπητοί μου, νὰ πῶ λίγα λόγια.

Προτοῦ ὁ Κύριός μας νὰ πῆ τὰ λόγια τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ἔκανε κάτι ἄλλο (βλ. Μάρκ. 8,27-29). Κάλεσε τοὺς μαθητὰς του σ' ἓνα ἔρημο τόπο, μακριὰ ἀπ' τὸ θόρυβο τῶν πόλεων, κ' ἐκεῖ,

λίγο πρὸ τοῦ πάθους του, ἔθεσε σ' αὐτούς, καὶ δι' αὐτῶν σὲ ὅλους μας, ἓνα βαρυσήμαντο **ἐρώτημα**: «*Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι;*», **ποιά ἰδέα ἔχει ὁ κόσμος γιὰ μένα;** (Μάρκ. 8,27 κ.έ.). Κ' οἱ μαθηταὶ ἀπήντησαν· Σὲ θεωροῦν ἓνα μεγάλο ἄνδρα· ἄλλοι σὰν τὸν Ἰωάννη τὸ βαπτιστή, ἄλλοι σὰν τὸν Ἡλία, ἄλλοι σὰν τὸν Ἱερεμία (Ματθ. 16,14) ἢ κάποιον ἀπὸ τοὺς προφῆτες. Ὁ Κύριος τοὺς λέει· Καλὰ ὁ κόσμος τέτοια ἰδέα ἔχει, «*ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι;*», **ἔσεῖς τί ἰδέα ἔχετε γιὰ μένα;** (Μάρκ. 8,29). Τότε ἐκ μέρους τῶν ἀποστόλων ἀπήντησε ὁ Πέτρος καὶ εἶπε· Ἐσὺ, Διδάσκαλε, εἶσαι παραπάνω ἀπὸ ὅλους αὐτούς, **εἶσαι «ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος»** (Μάρκ. 8,30. Ματθ. 16,16. Λουκ. 9,20). Αὐτὴ εἶνε ἡ ὀρθὴ πίστις, τὸ θεμέλιο ποὺ στηρίζεται ὅλος ὁ Χριστιανισμός. **Ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός!** Ἐδῶ χωριζόμαστε ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς.

Χρειάζονται **ἀποδείξεις;** Ἄν μπορῆς νὰ μετρήσῃς τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, θὰ μπορέσῃς νὰ μετρήσῃς καὶ τὶς ἀποδείξεις, τὰ τεκμήρια, τὰ ντοκουμέντα, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε ἀπλὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ εἶνε Θεός. Θεός! Ἡ ἁγία ζωὴ του, ἡ ἀρετὴ του ποὺ «*ἐκάλυψεν οὐρανοῦς*» (Αἰβ. 3,3), ἡ ἀνυπερβλητὴ διδασκαλία του, τὰ ἄπειρα θαύματά του, ὅλα ἀποδεικνύουν ὅτι **ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς** δὲν εἶνε ἀπλῶς ἓνας κοινὸς ἄνθρωπος· ξεπερνᾷ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα, εἶνε μορφή οὐρανομήκης, ἀγγίζει - ξεπερνᾷ τὰ ἄστρα. **Εἶνε Θεός**, αὐτὸ εἶνε τὸ θεμέλιο, ἡ κεντρικὴ ἀλήθεια.

Ἄν τώρα πιάσετε ἔτσι στὴν τύχη χίλιους ἀνθρώπους διαφόρων τάξεων καὶ τοὺς ρωτήσετε, Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸ Χριστό; θ' ἀκούσετε διάφορες ἀπόψεις· ἄλλοι θὰ ποῦν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν φιλόσοφος, ἄλλοι ὅτι ἦταν μύστης θρησκευτικός, ἄλλοι σπουδαῖος λογοτέχνης - ποιητῆς - καλλιτέχνης, ἄλλοι ὁ πρῶτος ἐπαναστάτης, ἄλλοι ὅτι ὑπῆρξε βαθὺς κοινωνιολόγος, ἄλλοι ὅτι εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλοφυέστερα

πνεύματα. Ἐμεῖς τί λέμε; Δὲν εἶνε αὐτὰ ὁ Χριστός. Ἄν σταματήσης μέχρι ἐκεῖ, ὑποτιμᾷς τὸ Χριστό, τὸν ὑποβαθμίζεις. Εἶνε σὰν νὰ σοῦ δείχνω τὸν ἀετὸ καὶ νὰ μοῦ λὲς ὅτι εἶνε σπουργίτης, σὰν νὰ σοῦ δείχνω διαμάντι καὶ νὰ μοῦ λὲς ὅτι εἶνε πετράδι, σὰν νὰ σοῦ δείχνω τὸν ἥλιο καὶ νὰ μοῦ λὲς ὅτι εἶνε καντηλάκι. Ὅχι, ἀγαπητέ μου· δὲν εἶνε καντήλι, δὲν εἶνε σπουργίτης, δὲν εἶνε ἀπλῶς πετράδι· εἶνε τὸ διαμάντι, εἶνε «τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» (Φιλ. 2,9), **εἶνε Θεός**. Ἐδῶ λοιπόν, ἐδῶ μόνο λύνεται τὸ μυστήριο. Καὶ συνεπῶς, ἂν παραδεχθοῦμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Θεός, ὁ Θεάνθρωπος, τότε εἴμαστε μέσα στὸν κύκλο τῆς ὀρθῆς καὶ ἀωμότητος πίστεώς μας.

Κι ὅταν, ἀγαπητέ μου, πιστέψης, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός, τότε θὰ δῆς τὰ πράγματα πολὺ διαφορετικά. Τότε τὰ λόγια τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ποὺ φαίνονται τόσο δύσκολα, θὰ βροῦν τὸ νόημά τους. Τότε θὰ καταλάβης, γιατί **ὁ Χριστὸς μιλοῦσε μὲ ἀύθεντία, μὲ κύρος, μὲ ἀξιώσεις, ἦταν ἀπόλυτος**. Τότε θὰ καταλάβης, γιατί ὁ Κύριος ζητάει νὰ ὑπακούης σ' Αὐτὸν μέχρι τέλους. Ἄν εἶνε ἄνθρωπος, γιατί νὰ ὑπακούσῃς; Οἱ ἄνθρωποι πλανῶνται. Ἄν ὅμως εἶνε Θεός, τότε «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ τῷ ἀθανάτῳ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν*».

Μὴ μοῦ λὲς λοιπόν ὡραῖα λόγια γιὰ τὸ Χριστό. Σοῦ ἀπευθύνω ἀπὸ τῆ θέσι αὐτῆ τοῦ ἄμβωνος, τὴν ἀγία αὐτῆ ἡμέρα, τὸ κρίσιμο ἐρώτημα καὶ καλεῖσαι μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά ν' ἀπαντήσης ὄχι σ' ἐμένα ἀλλὰ στὴ συνειδησί σου· Τί γνώμη ἔχεις γιὰ τὸ Χριστό; Τὸν ἀναγνωρίζεις ἀπλῶς ὡς ἓνα ποιητὴ ἢ ἐπαναστάτη ἢ προλετάριο ἢ δὲν ξέρω τί ἄλλο; Δὲν εἶνε ἀπλὸς ἄνθρωπος ὅπως αὐτοί· **εἶνε αὐτὸς ὁ Θεός**, ποὺ ἦρθε ἐδῶ κάτω στὴ γῆ γιὰ ν' ἀπολυτρώσῃ καὶ σώσῃ τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ἐὰν δῆς ἔτσι τὰ πράγματα, τότε καὶ **ὁ σταυρὸς** δὲν θὰ εἶνε ἀπλῶς δυὸ ξύλα ποὺ καρφώνει ὁ μαραγκός, ἢ τὸ χρυσοὸ κόσμημα ποὺ κρεμοῦν στὸ λαιμὸ οἱ κοπέλλες, ἢ τὸ μαρμάρينو σύμβολο ποὺ βάζουμε πάνω στοὺς τάφους καὶ στοὺς τρούλλους τῶν ἐκκλησιῶν μας, ἢ τὸ κέντημα στὸ ἐθνόσημο τῶν στρατιωτῶν καὶ στὰ πηλήκια τῶν ἀξιωματικῶν μας. Ὁ σταυρὸς ἔχει μεγάλη σημασία. Μόνο ἂν πιστέψης ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Θεός, τότε καὶ ὁ σταυρὸς δὲν εἶνε ἀπλῶς ἓνα ὄργανο θανατικῆς καταδίκης καὶ ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε ἀπλῶς ἓνας μάρτυρας ἀπὸ τοὺς πολλούς, ἀλλὰ σταυρὸς ἴσον – τί; ἴσον **ἢ πρώτη ἀγία τράπεζα**, ποὺ ἔγινε ὁ Μυστικὸς δεῖπνος καὶ ὁ Κύριος προσέφερε τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα του λέγοντας «*Λάβετε, φάγετε... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες*» (Ματθ. 26,26-27), τὸ

πρῶτο θυσιαστήριο ἐπάνω στὸ ὁποῖο προσέφερε τὴν ἀπολυτρωτικὴ θυσία κι ἀπὸ τὰ πανάχραντα χέρια καὶ πόδια του ἔτρεξε τὸ ζωογόνο ἐκεῖνο αἷμα, ποὺ διὰ τῆς θείας κοινωνίας μεταγγίζεται σὲ ὅλους. Εἶνε λοιπὸν ἡ θυσία του ἢ ὑπὲρ πᾶσαν θυσίαν καὶ τὸ ὄνομά του εἶνε «*τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα*», ἀδελφοί μου.

* * *

Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, ἀγαπητοί μου· τί πιστεύουν σήμερα οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὸ Χριστό; Κάποτε οἱ ἀλήθειες αὐτὲς ποὺ εἶπαμε ἔλαμπαν σὰν τὸν ἥλιο στὶς ψυχὰς τῶν προγόνων μας. Τώρα; Ἐσβησε ἡ πίστι στὶς καρδιές, τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ δὲν προκαλεῖ συγκίνησι καὶ δάκρυ. Ὑποβαθμίζεται ὁ Χριστός, περιφρονεῖται τὸ ἅγιό του ὄνομα, καταπατοῦνται οἱ ἐντολές του. Τώρα νέα ὀνόματα φωσφορίζουν κ' ἐκρήγνυνται σὰν πυροτεχνήματα στὸν οὐρανὸ τῶν νέων ἰδεῶν καὶ συστημάτων. Τώρα **ὁ Χριστὸς εἶνε μικρὸς** καὶ περιφρονητέος μπροστὰ σ' αὐτούς. Τώρα ὁ Χριστὸς κ' ἡ διδασκαλία του; σοῦ λέει ὁ ἄλλος καὶ γελάει· τὸ Εὐαγγέλιο; πάλιωσε....

᾽Ω μωρὲ σπιθαμιαῖε ἄνθρωπε, ὧ νᾶνε, τί νὰ σοῦ πῶ; Ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα κάποτε θὰ παλιώσουν καὶ θὰ σβήσουν, μὰ ὁ Χριστὸς καὶ τὰ ῥήματά του θὰ μείνουν, ὅπως μᾶς βεβαίωσε ὁ ἴδιος· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παραλεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35). **Δὲν παλιώνει τὸ Εὐαγγέλιο**, μένει αἰωνίως, καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε «*χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*» τῶν αἰώνων (Ἐβρ. 13,8).

Τώρα **πολλοὶ βλασφημοῦν τὸ ὄνομα** τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὑπάρχουν αἰρετικοί, ὅπως οἱ ἱεχωβίτες, ποὺ **μισοῦν τὸ σταυρὸ** του. Οἱ Ἑβραῖοι μιὰ φορὰ τὸν σταύρωσαν, ἔμεῖς τὸν σταυρώνουμε χίλιες φορὲς καὶ ρίχνουμε τὸ ὄνομά του μέσα στὸ βόρβορο τῆς ἀκάθαρτης γλώσσας μας. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀστυφύλακας καὶ εἰσαγγελεὺς καὶ κράτος ὀρθόδοξο νὰ σταματήσουν αὐτούς ποὺ ὑβρίζουν τὸ ὄνομά του.

Ἀφήνω τίς πορνεῖες, τίς μοιχεῖες, τὰ ἄλλα ἐγκλήματα, ἀλλὰ δὲν ὑποφέρω τὴν ἡμέρα τοῦ σταυροῦ, ἐδῶ στὴν πατρίδα μου, ν' ἀκούγονται βλαστήμιες. Εἶμαι ἀμαρτωλός, ἀλλὰ γράψτε το· **φοβᾶμαι μήπως, γιὰ τίς βλαστήμιες καὶ μόνο, μᾶς ἔρθῃ κάποιο μεγάλο κακό**· μήπως καμμιά νύχτα, ἐκεῖ ποὺ γλεντᾶμε, σειστή ὁ τόπος καὶ γίνουν «γῆ Μαδιάμ» ἀνάκτορα, στρατώνες, τὰ πάντα· μήπως γίνουμε πάλι πρόσφυγες καὶ δὲν θὰ ὑπάρχη μέρος τῆς γῆς νὰ μᾶς δεχτῆ, διότι σταυρώνουμε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**